

פרשת וישב

פרשת וישב כא' בו מפטירין (עמוס ב') "כה אמר ה'":

יום ג' כד' בו **ערב חנוכה** במנחה אין אומרים תחנון. קודם "עלינו" מדליק החזן נר חנוכה, ומברך תחילה "להדליק נר חנוכה" ו"שעשה ניסים" ו"שהחיינו", ומדליק נר המערבי שהוא בימינו, והציבור ואפילו החזן אין יוצאין בנר חנוכה שבביהכנ"ס.

ב' דחנוכה יום ה', כו' בו. נר חנוכה בלא "שהחיינו". ומתחילין להדליק גם כן דאתמול מהימיני הסמוך לפתח (כן נוהגים רוב האשכנזים כהגר"א זצ"ל, ויש שבביהכנ"ס נוהגים מיום ב' והלאה להתחיל מהנוסף, ויש שגם בבית מתחילין מהנוסף).

לוח א"י, הרב טוקציינסקי.

בשם אדוני מורי וזקני, שבאר מחלוקת בית הלל ובית שמאי אי מוסיף והולך או פוחת, ואמר שיש בנר עניין המאיר והשורף, והוא לשרוף הפסולת ולהבהיר הפנימיות-אש התשוקה אליו יתברך. ובית שמאי סבר כי מקודם צריך להיות סור מרע וזה פוחת והולך, ובית הלל סבר שהעיקר להיות מוסיף והולך ובה ההתלהבות המאיר בו מטהר גופו ומבעיר ממילא הפסולת... כי המה באמת ב' דרכים: יש מי שהולך בכח הפחיתות של הכנעת הגוף, ויש מי שהולך ע"י תוספות אור הנפש והפנימיות, וזה אחד המרבה ואחד הממעיט. וכו'.
שפת אמת לחנוכה, עמ' 233 (מתוך אתר "מדרשת")

שעור פרשת שבוע: עפר שלומי

ימי החול		שבת	
5.43	זמן תפילין /טלית	16.19	הדלקת נרות
9.06	סוף זמן ק"ש	16.25	מנחה א' 14.00 ב' 16.25
16.42←16.40	שקיעה		ערבית ושיעור
12.45	מנחה א' (בחז"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.01	צאת הכוכבים	16.20, 13.30, 12.30	מנחה
20.10	ערבית	16.45	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.16	צאת השבת

שבת
שלום

יִוֹסֵף הַצְדִּיק' – עַל שְׂמֵה אֵה?

במקורות רבים בחז"ל מכונה יוסף בכינוי 'צדיק'. במה זכה יוסף יותר משאר אבותיו ואחיו, שבטי י-ה שכינוי זה דבק דוקא בו? האם אברהם, יצחק ויעקב לא היו 'צדיקים'? פרשת וישב מתחילה לעסוק במערכת היחסים המורכבת של יוסף עם אחיו, ובקורות את יוסף לאחר מכירתו לישמעאלים במצרים. ביד ההשגחה (כפי שהיא באה לידי ביטוי בצורה ברורה לאורך כל הפרשיות) מתגלגל יוסף לביתו של פוטיפר סריס פרעה, שר הטבחים (ראו בדברי רש"י ורמב"ן על משמעותו של תפקיד זה), שם נושאת אליו אשת פוטיפר את עיניה ומנסה לשדל אותו בדברים יום אחר יום, עד שבסופו של סיפור היא מחכה להזדמנות המתאימה כדי להוציא לפועל את רצונה. הגמרא מעלה על נס את התנהגותו ותגובתו של יוסף לאירוע, עד שמבחינתה יוסף הוא סמל ואב טיפוס המלמד כל אחד אחת מאיתנו כיצד יש להתגבר על יצרים (מסכת יומא דף לה עמוד ב):

תנו רבנן: עני ועשיר ורשע באין לדין... רשע אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אמר: נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי, אומרים לו: כלום נאה היית מיוסף? אמרו עליו על יוסף הצדיק: בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים, בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית, בגדים שלבשה לו ערבית לא לבשה לו שחרית. אמרה לו: השמע לי! אמר לה: לאו. אמרה לו: הריני חובשתך בבית האסורין. - אמר לה: (תהלים קמו) 'ה' מתיר אסורים - הריני כופפת קומתך - (תהלים קמו) 'ה' זקף כפופים, - הריני מסמא את עיניך (תהלים קמו) - 'ה' פקח עורים. נתנה לו אלף ככרי כסף לשמוע אליה לשכב אצלה להיות עמה ולא רצה לשמוע אליה. 'לשכב אצלה' - בעולם הזה, 'להיות עמה' - לעולם הבא. נמצא... יוסף מחייב את הרשעים.

המתמודד מול יצרו יכול לבחור בשתי דרכים. אפשר לנסות ולהתחמק ממפגש עם היצר. דרך זו תביא בדרך כלל את האדם למציאות של הסתגרות והיבדלות על מנת שלא ייחשף לתכנים ורעיונות שעלולים להביא אותו למקומות לא טובים. הדרך השנייה מעלה על נס את ההתמודדות. אין בה פרישות, אלא מעורבות בחיי העולם תוך הצבת מערכת סייגים וגבולות שתמנע מהאדם ליפול לעברי פי פחת.

כיצד מגיב יוסף כאשר הוא נאלץ להתמודד יום יום עם שתדלנותה של אשת פוטיפר להתקרב אליו? הוא איננו בורח וגם אינו מסתגר. הוא פשוט מסרב. גם לאחר החוויה הקשה שעבר הוא ממשיך לפעול בזירה הציבורית והופך להיות דמות מרכזית ומשמעותית במצרים - 'יִוֹסֵף הַצְדִּיק' הוא הַשְּׂלִיט עַל הָאָרֶץ הוא המְשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ' (בראשית פרק מב, ו). יש להניח שגם בסביבת עבודה כזו ניצב יוסף בפני התמודדויות לא קלות, אך זו הדרך שבה בוחר יוסף לצעוד. דרך של חיבור וקשר יומי עם הסביבה על שלל בעיותיה ואתגריה, תוך הצבת גבולות על מנת שיוכל לשמור על עקרונותיו ולא ליפול ברשת היצר.

שלמה המלך בספר משליו מעמת את הצדיק מול הרשע (פרק כד, טז): 'כִּי שָׁבַע יְפוֹל צְדִיק נָקָם, וְרָשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בְרָעָה'. פעמים שגם הצדיק נופל, אלא שהוא יודע לקום ולהמשיך את התמודדותו. האדם המתבודד אינו נופל מכיוון שהיבדלותו אינה מביאה אותו לידי נסיון. דרכו של יוסף איננה מיועדת ליוסף הצדיק בלבד, שהרי יוסף מחייב את הרשעים. בכינוי 'יוסף הצדיק' מלמדים אותנו חז"ל שההגדרה של מידת 'צדיקות' איננה זהה למידת 'פרישות'.

זה היה השמוע

ביום שישי ליווינו למנוחת עולמים את חברתנו נחמה פולק ז"ל. נחמה נולדה בשנת תרפ"ד (1924) בירושלים. כנערה הצטרפה לגרעין התורני בטירת-צבי, ואחרי שנתיים עברה לקבוצת "עלומים" (שמה הקודם של קבוצת סעד). בתקופת הרצליה, יצאה נחמה לקורס מטפלות, על-מנת שתוכל לשמש כמטפלת לילדים הראשונים בקבוצה, ואכן טיפלה בילדים הראשונים של הקיבוץ לצידה של ציפ ברט ז"ל, ולאחר מכן עבדה שנים רבות כמטפלת גם בסעד. בהרצליה התחתנה עם אדו בחתונה מיוחדת – חתונה צמחונית, שהתאימה לאורח חייה. במהלך השנים נולדו לזוג ארבעה ילדים: שעה, יורם, רותי ודוד. לאחר השנים שעבדה בטיפול, עברה נחמה למחסן בגדים, גם שם עבדה במסירות שנים ארוכות. נחמה היתה מוזיקלית מאד, ושנים רבות שרה במקלה של סעד. למרות בעיית ראייה קשה שהתמודדה עמה, שמרה תמיד על מזג אופטימי ועל מאור פנים, למדה כיצד להתמודד עם המגבלה גם בעבודה במחסן וגם בחיי היומיום, היתה צמאת דעת והשתתפה תמיד בשיעורים ובחוגים. נחמה נפטרה בשיבה טובה, וזכתה לראות בנים ובני בנים שאהבו אותה עד מאד. יהי זכרה ברוך. לפניכם הספד שכתבה כנרת, הנכדה, והקריאה סמדר בלוויה:

סמדר יקרה שלי,

אינני רוצה להיפרד ממך כבר, על אף שאני יודעת שלו היית כאן ודאי היית אומרת לי שזהו רצונו של הקב"ה, ושאת שמחה בחלקך, כפי שתמיד אמרת לי גם בזמנים של קושי ויסורים. אבל אני מרגישה עד כמה אני זקוקה עדיין להמשיך ולשאוב מנוכחותך, שתמיד היוותה עבורי מקור בסיסי ויסודי לאמונה וללמידה. הקפדת שלא לומר לשון הרע על אף אדם, והייתה בך חיבה מיוחדת לנושא הזה של שמירת הלשון. כ"כ אהבת לשיר בשבת את השיר "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה..." וכזו היית- חפצת חיים ורואת טוב. אני זוכרת גם את האופן המיוחד בו היית מברכת ומתפללת, כמובן הכל בעל פה, זוכרת כ"כ הרבה מתפילות הקבע, אך עושה אותן רחמים ותחנונים לפני המקום. הוגה ומבטאת כל מילה כאילו זו פעם ראשונה שהיא יוצאת מפיך. אף פעם לא ראיתי עוד מישהו שמתפלל כך. כבר לא מעט שנים שאת כמעט ואינך רואה, סבתא, אבל בכל הזמן הזה נדמה היה לי שאת רואה הרבה יותר טוב מכולנו. שאת רואה לעומקם של דברים, לעומקם של אנשים. שאת מצליחה לראות את האור בתוך החושך, את האור הגנוז לצדיקים בלבד. והאור קרן מפניך: אור של הכרת הטוב, של אהבה גדולה. איזו אהבה הייתה בך בשפע עבור כולנו, כמה שמחת בנו כל הזמן, התעניינת בכנות בעיסוקים ובתחביבים שלנו. אני מרגישה חובה מתוך מה שלימדת אותנו על הודיה והכרת הטוב, למרות הצער, גם להודות ולהכיר טובה לקב"ה על השנים שזיכה אותנו להיות בהן איתך. אני שמחה ומודה על שילדי זכו לנוכחותך ולקשר מיוחד איתך, ובטוחה שיזכרו את החיבוק שלך, את השירים ששרת להם, את השוקולד שהקפדת לחלק, את אהבתך הגדולה. סבא יקר, המסירות בה טיפלת בסבתא ותמכת בה, הזוגיות המופלאה שלכם, עוררו בכולנו התפעלות עצומה. ואני כ"כ מקווה שתהיה חזק כעת, בשבילנו. סבתא, כל חייד היית נחמה, וכעת אני בטוחה שתדאגי לשלוח לנו בשורות טובות, ישועות ונחמות.

כנרת סמדר-פולק

הספד לנחמה ז"ל

יב' כסלו התשע"ב, יום שישי

בדיוק כשיצאנו משיעורו של מוטי מטלון, שהביא מדברי הרב קוק על נפש האדם, הלמה בראשנו כבמכת פטיש הידיעה על מותה של נחמה ז"ל.

אני רואה אותה יושבת איתנו בשיעורים ביום שישי, בלי לראות או לשמוע היטב, מאזינה ומשתדלת לקלוט את הנאמר ככל יכולתה.

האופטימיות הייתה מעל ומעבר ליכולת חושיה. גם בתפילה הרגשתי תמיד את הנהרה ששרתה על פניה כשהיא הצליחה לקלוט את השירים ששרו בבית הכנסת, ואת הצימאון לשמוע ולהבין את כל הנאמר בשירים ובתפילות. וההשלמה הבלתי מסויגת עם מצבה שגבל עם האופטימיות והאמונה בבורא העולם.

הכרתי את נחמה כשהייתה עדיין ילדה קטנה. משפחתה גרה מול המקום שבו גרתי אני. הימים היו ימי טרום המדינה, ירושלים הייתה ענייה מרודה, שיכורים אנגלים הסתובבו ברחובותיה, פושטי יד רבים היו בכל פינותיה, ומשוגעים הילכו ללא גואל ומושיע. להוריה של נחמה, הדסה וחיה, היה בית דפוס ועליית גג בביתם, ואני זוכרת את אנשי החסד האלה, שהיו אוספים אליהם הביתה מוכי גורל שכאלה ומספקים להם את כל צרכיהם, מאכילים ומשקים אותם ומלינים אותם בעליית הגג שלהם. אין פלא אפוא שנחמה ספגה מיום לידתה תכונות אלה.

היא הגיעה לסעד עם הגרעין של רלי ז"ל, עבדה שנים בבית התינוקות במסירות רבה ובכל עבודה שעשתה - עשתה אותה עם כל ליבה. כשהראייה התחילה לבגוד בה, עבדה במחסן הבגדים ועם חוש המישוש שלה תיקנה בגדים. היו לה כל מיני פטנטים כדי להתגבר על הפגמים שלה.

יותר מחמישים שנה אני גרה בשכנותם של נחמה ואדו, וחוויתי יומיום את הטיפול המסור והבלתי נלאה של אדו לנחמה. כמה מאושרת ללא גבול הייתה נחמה כשבניה, נכדיה ובייחוד ניניה הקטנים באו כולם לסעודה שלישית שערך אדו למענם בכל שבתות השנה, בקיץ ובחורף באביב ובסתיו. והקטנים החזירו לה את אהבתם והיו מאירים את פניה בנגה ורוך אין קץ.

נשגב מבינתי להבין את היחסים המופלאים שביניהם, ואני מאמינה שהשכינה שרתה ביניהם.

יהי זכרה ברוך

רחל סימון

קיבוץ סעד אבל
על מותה של חברתנו
נחמה פולק ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה

פּוֹשֵׁט לַקּוֹתֵי כ"ץ ז"ל

דוד יקר ואהוב!

מודים אנו לה' שזכינו בך דוד. היית דוד שלנו אך בעצם היית הרבה יותר מדוד - כמעט אבא. גדלנו על ברכיך, למדנו ממך תורה ודרך ארץ, והכל בפשטות מתוך שמחה ואהבה, היית בשבילנו תמיד לכל צורך מטרה ועניין.

בילדותנו שהינו תקופות רבות בסעד ואתה כמו אבא דאגת למלא את יומנו בפעילויות וחוויות מהנות ומשמעותיות, לקחת אותנו לבריכה, טיילת איתנו על הטרקטור, לימדת אותנו לרכב על האופניים, בילינו ברפת ובפינת הקקטוסים, וכמובן דאגת גם שנלמד ונשכיל ושחלילה לא נבזז את זמננו לשווא או שלא נשתעמם, הבאת לנו ספרים מעניינים ומשחקי חשיבה והכול באהבה והמון סבלנות. שאלה פשוטה ששאלנו אותך הפכה לשיחה מחכימה ומרתקת - היית איש שיחה מעניין ובעל ידע רחב ועצום.

כשאבא ואימא עלו לארץ, היה זה בשנים הראשונות של המדינה וחבלי הקליטה היו קשים. היית האיש והאדם שסייע להם רבות, תמכת בהם בכל צעד ומשעול בלי חשבון ובלי גבול, בכל עת שרק הבנת שהם זקוקים לך - היית בשבילם ותמכת בהם חומרית ורוחנית בבית ובמסעדה, סייעת להם ברגעים שמחים וברגעים קשים.

כשאבא נפטר דאגת למלא את החלל הענק שנפער, בכל שבוע הגעת לאימא ודאגת שלא תרגיש בדידות ושלא יחסר לה מאומה. התמודדת עם כל בעיה ומצוקה שהייתה לאימא והכל בצניעות וענווה. הפחת באימא תקווה ורוח חיים.

דוד ! תיארתי ממש מעט מאישיותך ודמותך כי אם ארצה לתאר את מלוא אישיותך הייתי צריכה להאריך מאוד וזה ודאי לא לרוחך, וגם במעט שתיארתי היית ודאי מניף את ידך בתנועת ביטול ואומר "תעזבו, זה לא רציני". אך זה מעט המצביע על הכלל כולו, היית דמות כל כך נערצת ואהובה, דמות שהייתה מודל לחיקוי לכל מי שפגש בך. תחסר לנו מאוד - "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא"? דוד יקר! זה הזמן להודות לך ולו במעט על כל מה שהענקת לנו, שתמיד ידענו שיש על מי לסמוך, על שהיית לעזר רב לאימא ואפשרת לנו להתפנות למשפחתנו.

יהי זכרך ברוך !

ד'נה ז'וק, אילן-עבות (בת-ד'דה).

תודה!

תודה רבה לכל חברי הקיבוץ שטיפלו בנו בכזו מסירות בימים הקשים שעברו עלינו.

תודה מיוחדת לחברות שרה ג'קסון ומרים תמיר - אותן אני זוכרת במיוחד על המסירות בה טיפלו בנו, אבל כמוהן עוד חברים וחברות רבות, שכבר אינני זוכרת את שמותיהם, שטיפלו בנו מכל הלב. אני רוצה להודות לכל הקיבוץ - בשם כל בני משפחתנו :

אמא לאה, הבנים והבנות: אהרון, נעימה, אירית, יקיר ונדיב.

תודה רבה בשם כולנו על הטיפול המסור. הענקתם לנו את ההרגשה שסעד הוא בית - במלוא מובן המילה, ויישאר תמיד הבית שלנו

נעימה.

31 דיק באאונתו (אבדרכו) יחיה

לדעתי, כזה היה קוטי: איש תורה ועבודה במובן הבסיסי של המילים, מתמיד ומקפיד בדרכו. ואולי כובע הברט עם "הציופצייק" במרכזו היה סמל להתמדה, כי כך הלכו אנשים בילדותו, וכך מצא לנכון להמשיך ולשמר אופנה זו לאורך חייו.

הכרתי את קוטי בעבודה. דרך עבודתו היתה לפעמים בבואה של לימוד הגמרא, בניה ותהיה על דרך ביצוע העבודה, אפשרות אחת ואולי אחרת, עד שלבסוף תצא תחת ידיו עבודה מתוקנת. היכולת ללמוד דף גמרא באולם ישיבה רועש וגועש מתוך ריכוז גבוה – כך גם בעבודה. כשקוטי מרוכז בעבודה, גם כשהרדיו בווליום גבוה, אנשים מנסים לתקשר עימו, והוא נתון בעולם פנימי, בריכוז עצום, שום דבר לא יסיט את מחשבתו – חוץ מטלפון של לאה אשתו תבדלי"א, שאת מבוקשה שמח למלא בכל ליבו וכדרכו בשלמות גדולה.

קוטי אחראי על העירוב, ובכל יום שישי סבב את גדר הקיבוץ במטרה לודא שהעירוב תקין. שמח "להרביץ" תורה בקרב חברים ושכירים, ותוך כדי עבודה.

קוטי, שעבד תוך כדי לימוד עצמי והתבוננות של "כחומר ביד היוצר", עמד כתלמיד בפני רבו כשהתבונן בעבודתו של חרט מקצועי, שלמד והתנסה בעבודה מסודרת ובידע רב. ניכרת היתה אז בקוטי שמחה של גילוי, של חוויה. למרות גילו, שמח ללמוד ולהחליף דעות, ולהתפעל ממישהו הצעיר ממנו בשנים, אך בעל ידע מקצועי, ושיטות עבודה טובות.

יחיד ומיוחד היה קוטי. יהיה זכרו ברוך.

כ"א סיון.

.....

יום הזיכרון ה 30 וגילוי מצבה ליוסי אילן ז"ל

יתקיים ביום א' כב בכסלו (18.12.2011)

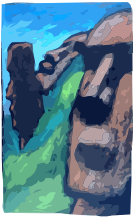

1. 15: 45 – יציאה לבית העלמין.
2. 16: 30 – התכנסות באולם אשל.
3. מנחה וערבית.
4. מ 16: 45 והלאה:

- א. שיעורו של שלומי אילן " מיתוג וגלובליזציה, ממגדל בבל ועד מאיר אריאל"
- ב. דברים לזכרו – חנן גולן.
- ג. דברי זכרון – עובדי ההשקיה בעבר ובהווה.

הציבור מוזמן.

(הערת המערכת: כיוון שהאירוע לציון השלושים ליוסי ז"ל יתקיים ביום ראשון הבא, נפרסם את הדברים לזכרו בעלון הבא).

תערוכת "כחומר ביד היוצר" בגלריית "הקיטור" בקיבוץ מאן

לפני כחדשיים נוצר קשר ביני לבין חברה מקיבוץ מגן בשם מריאנה, שהיא אוצרת תערוכות אומנות בגלריית "הקיטור" בקיבוץ. הקשר נעשה בעזרתה של חנה'לה אלברט, המכירה את מריאנה. התערוכות נערכות למשך כחודש בגלריה הזו והיא מציגה עבודות של אמנים בעיקר מאזורינו. התערוכות מתחלפות מידי חודש ואני הבאתי את עבודותי בפיסול מיד לאחר שגילי זיוון סיימה את תערוכת התמונות שלה שם. המקום נקרא "הקיטור" משום שהוא נמצא במבנה ששימש לפני כן כמכון הקיטור של הקיבוץ. המבנה שופץ והותאם להצגת תערוכות.

במוצאי השבת י"ד בכסלו נפתחה התערוכה עם מוזמנים מסעד ומקיבוצי האזור. הפסלים מוצגים על כנים לבנים וזה אכן נראה אחרת מהצורה שבה הם מוצגים בביתי. כל פסל עומד לבדו על כן נפרד והעין מתרכזת בו, ולמרות שמוצגים שם כעשרים פסלים בלבד זה ממלא את החלל הגדול של הגלריה. אין זו התערוכה הראשונה שהצגתי בה את עבודותי, אבל הגישה המקצועית שבה טיפלה מריאנה האוצרת בארגון התערוכה נותנת מימד אחר לתצוגה מעין זו. אני מצרף את דבריי, שנשאתי בפני האורחים שהגיעו לפתיחת התערוכה:

שבוע טוב ותודה לכל האורחים שבאו להשתתף עמנו בתערוכת "כחומר ביד היוצר".

"נער הייתי וגם זקנתי" - מאז שהייתי נער נגעתי בשולי המושג "אומנות". לא תמיד ידעתי לאן תוביל אותי התחככותי בנושא הזה. בצעירותי נהייתי מצוירים שצירה אמי ז"ל מדי פעם, ואולי משם בא לי הצורך לעסוק בציור. לאבי ז"ל היתה חנות לממכר תמונות בתל אביב ושם התוודעתי לגדולי האמנות בעולם. אני מניח שישנם עדיין חברים בעיקר מהוותיקים, שזוכרים את החנות "מרכז התמונות" ברח' אלנבי בתל אביב. שם גם נפגשתי מידי פעם עם אמנים וציירים מפורסמים בארץ כמו משה ברנשטיין בלום ועוד, שבאו למסגר אצל אבא את תמונותיהם. ברבות השנים עסקתי בקישוט אירועים בתנועת הנוער וציור קריקטורות בעלון הקיבוץ. לאחר הצבא למדתי שנה אחת במכון "אבני" בתל אביב. מורי ב"אבני" היו יחזקאל שטרייכמן וצבי פרופס ז"ל. שניהם ציירו ולימדו ציור מופשט, התקשיתי בסגנון הזה ולכן לא המשכתי שם.

אל הפיסול הגעתי במקרה במכללת "ספיר", ומאחר שלא מצאתי חוג ציור לטעמי החלטתי לנסות פן אמנותי אחר ולהצטרף לקורס ללימוד פיסול. למדתי אצל הפסל נחום ענבר במשך שנים מספר, כאשר גם שיטתו של נחום בפיסול היתה דווקא לכיוון המופשט. ניסיתי להתמודד עם הכיוון הזה אבל תמיד הגעתי ליצירה יותר קרובה למציאות. נחום ניסה להוביל אותי לשיטתו אבל לבסוף וויתר לי, משום שהבין שעדיף לי לבצע את היצירות לפי הנטייה האמיתית שלי.

רוב עבודותי - כמאה וחמישים פסלים - נמצאים בביתי או מפוזרים אצל ילדיי, וכאן נמצאים כאלה שנראו המתאימים ביותר לתצוגה פה בגלריית "הקיטור". הנושאים שאותם אני מפסל כוללים יריעה רחבה של נושאים: טיפוסים יהודיים, ראשים, נשים, הורים ובנים, חיות ועופות ופה ושם קצת עירום עדין ואפילו מופשט. אני עדיין לומד כל הזמן ומתפתח מיצירה אחת לשניה מנסה לשפר ולהוציא מתחת ידי את המובחר והמיטב. רחל וילדיי מעודדים אותי לאורך כל הדרך וזה דבר לא פשוט: הבית שלנו מלא וגדוש בפסלים בכל מקום שרק ניתן להציבם ונדרשת זהירות מירבית שלא ייפגעו מנפילה ושברים. לפעמים כבר לא נותר מקום להציב עציץ או קישוט אחר.

בסוף דבריי אני רוצה להודות לקיבוץ מגן ולמריאנה הנמרצת שאפשרו לי להציג את עבודותיי במקום הזה. זכיתי ממנה לשיתוף ולעזרה בפרטים הקטנים שנדרשו בגישה מקצועית והמון רצון טוב. ישנם בקיבוץנו אמנים נוספים שאני ממליץ להם לנסות את האפשרות הזו להציג את עבודותיהם.

ותודה לכל מי שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף אתי באירוע תרבותי זה.

אנשים טובים באמצע הדרך – המשך

בהמשך לכתבתה של שירית לנדאו לפני שבועיים (פרשת ויצא):
 נולדתי בקיבוץ סעד וחלק נכבד ממשפחתי מתגורר בקיבוץ. לצערי בגיל צעיר עזבנו את הקיבוץ, אך מדי חודש ביקרתי בקיבוץ, אם למשפחה, ענייני עבודה, חגים ועוד.
 לפני כחודש החלטתי לחזור למקורות ועברתי למגורי הסטודנטים.
 ביומי הראשון, לאחר העברת כל הציוד לבית (שאגב, נראה כאילו לא נוקה מאז בנייתו, 30 שנה בערך!!), ברוב חכמתי והתעצלותי חשבתי שאוכל ביום הכי גשום בשנה בקיבוץ להיכנס לדרך עפר (שמזמן הפכה לדרך בוץ) בכדי לקצר דרכי לחדר.
 כצפוי, לא כל-כך עבד, הרכב התחפר בבוץ ונראה שהצמיח שורשים והשריש עצמו לאדמה.

השעה: 22:30 – מוצ"ש.

לאחר מאבק של מספר דקות עובר רכב, עוצר לידי, יוצא בחור (בערך בגילי-25) ומציע עזרתו. אומר: "כנראה לא נצליח אבל בוא ניתן לזה צ'אנס".
 לאחר התחפרויות חוזרות ונשנות ובוץ שמכסה כבר את כל נעלי וחלק מעיני השמאלית – לא צלחה עבודתנו!

הודיתי לבחור ונפרדתי ממנו לשלום. (יסלח לי על שאיני זוכר את שמו, אך אם הוא קורא כתבה זו, אני מודה לו בשנית). נשימה עמוקה, נייעור ראש קל ומצאתי עצמי במאבק נוסף עם הרכב שהצמיח שורשים, אך ללא כוחות ויאווש רב.

השעה 23:01 מחר תחילתו של שבוע לימודים ועבודה נוסף.

אני חושב לעצמי: "עם כל הזיכרונות הטובים שיש לי בקיבוץ, אנשים טובים, משפחה גדולה, ירוק בכל פינה, ארנבות מקפצות להן בכל פינה בקיבוץ כאילו היו שייכות, צחוק ילדים צעירים וחמודים בכל פינה... במקום שכולו כל-כך טוב ואוטופי מהיכן תגיע הישועה?!?!"
 עוד זה מדבר וזה בא, מגיח טנדר גדול, עייני בוהקות וזורחות כשם שנולד לי ילד ראשון וזכיתי בלוטו בפרס הראשון בו בזמן. (לא באמת זכיתי בלוטו ולא, אין לי ילדים!).
 פניתי אל הבחור היושב בטנדר ושאלתי לעזרתו.

מתברר שהבחור הנחמד "שמע את זעקתי", לקח את רכבו הפרטי, נסע במיוחד להביא את הטנדר על-מנת לחלץ את רכבי. הבחור נעל מגפיים ולבש כפפות, קשר כבל לרכבי ולרכבו ומכאן הסוף כבר ידוע!
 הודיתי לבחור הנחמד וכן לאשתו אשר הביטה מהצד, כיוונה אותו ועזרה לו גם כן.
 ושוב חושב לעצמי: "כנראה שכל הזיכרונות לא הכזיבוני, והמעבר לקיבוץ הוא נכון וטוב!"
 איני יודע את עברכם, אך אינני חושב שבמקום אחר, בשעה מאוחרת אדם היה יוצא ממיטתו ונחלץ לעזרתו של האחר.

השעה 23:32

מקלחת חמה בלילה חורפי, צחצוח שיניים, נכנס למיטה עוצם עיניים מחייך ונרדם.
 בהזדמנות זו ארצה שוב להודות לבחור הנחמד ששמו לא ידוע ולבחור השני שניתן לראות את שמו (שלא במפתיע) בערוץ הקיבוץ בפרוייקט "מדור לדור" בראש הרשימה וכן לאשתו הנחמדה.
 אשרי שזכיתי.

ל א צ ו י - נ כ ד ל א צ ר כ ה ו מ ש ה ב נ א ח י

וודאי שמתם לב, לחומת המגן האפורה מול השער לקיבוץ, שבזמן האחרון התכסתה בציורים מסתוריים. העקבות הוליכו לחברת הנוער, ועל-כן ביקשנו מצוות הנוער לספר לנו קצת במה מדובר.

"צביעת הקיר" הכניסה לקיבוץ

לפני כמה שבועות 14 בנות שכבה י' בחברת הנוער, יחד עם המדריכה שלהן מעין קוזוק, יצאו לדרך בפרויקט "צביעת הקיר". הבנות עוברות תהליך מאד משמעותי שהתחיל במפגש עם האומן שלנו יואב בז'רנו שמגיע אלינו מתל אביב. יואב מלמד אומנות באזור המרכז וגם מאייר ספרי ילדים ("ילד אחד קטן", "יותם רוצה להיות גדול" ועוד).

במפגש הראשון הבנות הכירו את יואב ושמעו על הפרויקט. יואב הראה להן ציורי קירות אחרים שעשה והן מאד התלהבו מהרעיון ובעיקר מהיכולת שלהן ליצור ולתרום.

סיפרנו את "סיפור הקיר", למה הוקם ולמה הוא משמש. היה דיון בנושא הגנה, ואיך לפעמים בחוסר ברירה אנחנו צריכים לשנות את הסביבה שלנו בעקבות צרכים מיוחדים. דברנו על היכולת שלנו לקחת את המציאות ולהפוך אותה ליפה יותר, דהיינו קיר אפור לקיר צבעוני.

בהמשך התהליך הבנות הציעו רעיונות ולבסוף התקבל הרעיון של "חלונות". רעיון הזה בעיקר התקבל כאשר הבנות רצו לעשות עבודה קבוצתית אך יחד עם זאת רצו לשמור על האינדיבידואליות שלהן. לכל נערה יש חלון משלה והיא בוחרת מה לצייר שם, כאשר יואב עוזר מאד לפתח את הרעיון האישי וביצור עצמו. חלק מהבנות רצו לצייר חלון כאשר מסתכלים החוצה מבפנים, וחלק בחרו בתצפית דרך החלון לפנימיות. כל נערה עברה תהליך אישי עד שהגיעה להחלטה המתאימה לה.

הפרויקט כולל עבודת יצירתית ועבודת קבוצתית. עבודה באומנות מאפשרת לנערה מפגש אותנטי עם עצמה ועם הסביבה שלה ללא איום וללא שיפוטיות התהליך הקבוצתי גם מאד משמעותי ומשלב בתוכו תהליכים נוספים: קבלת החלטות, קביעת לוח זמנים, חלוקת תפקידים, מתן יעוץ ותמיכה ועמידה בביקורת.

הבנות נהנות מאד מהחוויה המיוחדת הזאת. הן נהנות מהפעילות עצמה, מתשומת הלב שהן מקבלות אך בעיקר מהתחושה שהן תורמות לקיבוץ ולסביבה בכלל. הן עובדות עם הרבה מוטיבציה ומרץ, (מצטלמות הרבה!!) ונהנות מההרגשה של היצירה עצמה.

אסתר מרכוס,

מלווה מקצועית של הפרויקט בחברת הנוער.

שלום לך,

אנו שמחות להזמין לקריאה בתורה ותפילה משותפת בשבת הקרובה –

שבת פר' "וישב", כא' כסלו תשע"ב, 17.12.2011.

נפגש במועדונית בשעה 9.15 !

חום הלב וחום החדר - מובטחים

בסוף התפילה דבר-תורה קצר מפי - עתר גייבל

כולכן מוזמנות, משתתפות וותיקות וגם חדשות, חברות וילדות, מקומיות ואורחות

שבת שלום!

להתראות, הצוות המארגן

לעליות ו"מי שברך" ושאר בקשות - אנא טלפני לשרה עברון, מיכל אחיטוב, או גילי זיוון

ברוכים הבאים למשפחת ברנסקי ליאורה ויונתן, וילדיהם: אמיתי ואוריה (כיתה ח'),

מיכאל (כיתה ב'), איתן ונילי (כיתה א').

משפחת ברנסקי הגיעה מעלי, לרגל שירות הקבע של יונתן באיזור. ליאורה- לומדת אחריות. בני הזוג היו כאן שניהם בסעד לפני 22 שנה בגרעין "ערבה".

המשפחה מתגוררת בבית וויס לשעבר. למשפחת ברנסקי אנו מאחלים קליטה טובה ומוצלחת בסעד!

להורים רחלינק'ה ובני
לסבתא וסבא גאולה וליפא אהרוני
לסבתא ציפורה גינזברג
ולכל המשפחה

מזל טוב ורוב ברכות לנישואי הודיה עב"ל רוני

ליהודית וחיים אפשטיין

ולכל המשפחה

מזל טוב וברכות חמות

להולדת הנינה

נכדה לאילנה ויעקב אפשטיין

בת לשבות וישראל אפשטיין

לרחל כהן
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הנינה
נכדה לנעה ולרב בני לאו
בת לידידי'ה ותאנה

לאילנה ומוישל'ה גינזברג

לציפורה גינזברג

ולכל המשפחה

ברכות חמות

להולדת הנכדה-הנינה

בת לאילון ורעות